

Sygnatura akt I C 701/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Urbaniak

Protokolant: Irmina Szawica

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa J. P. (1), M. P., R. P. (1), I. Ś.

przeciwko (...) S.A. w W., Oddziałowi Okręgowemu we W.

o zapłatę, rentę i ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej na rzecz każdego z powodów: J. P. (1), M. P., R. P. (1) i I. Ś. kwoty po 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 października 2007 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo każdego z powodów oddala;

III. koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi.

UZASADNIENIE

I C 701/13

Powodowie T. P. (1), J. P. (1) i M. P. w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu pod sygnaturą akt I C 894/07 wystąpili przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. w W., domagając się zasądzenia na rzecz J. P. (1) kwoty 100.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na rzecz T. P. (1) kwoty 80.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, na rzecz M. P. kwoty 30.000 z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód J. P. (1) domagał się także zasądzenia na swoją rzecz renty miesięcznej w wysokości 1.500,00 zł płatnej do dziesiątego każdego miesiąca. Powodowie wniesli również o ustalenie odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości na skutek wypadku drogowego, jakiemu ulegli w dniu 25.07.2002 r. oraz o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że w dniu 25.07.2002r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w którym uczestniczyli. W wyniku tego zdarzenia J. P. (1) doznał licznych obrażeń ciała, które stanowiły ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby długotrwałej. T. P. (1) również doznała licznych obrażeń ciała. Była hospitalizowana na oddziale (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w T. od 25.07.2002 r. do 8.08.2002 r., a następnie od 8.10.2003 r. do 9.10.2003 r. przebywała na oddziale (...) Zespołu (...) w L. celem obserwacji zespołu neurasteniczno-lękowego, co miało związek z wypadkiem. Skarżyła się na silne bóle głowy prowadzące do utraty świadomości. Wykonano u powódki punkcję łądźwiową, której wynik wskazywał na neuroinfekcję. Stwierdzono też leukopenię. W związku z tak postawioną diagnozą pacjentka skierowana została na oddział (...) Szpitala (...) we W., gdzie przebywała od 9.10.2003 r. do 4.11.2003 r. Podjęte leczenie kontynuowała w Klinice (...) we W. i K.. W okresie od 25.11.2003 r. do 23.06.2005 r. kilkakrotnie była hospitalizowana w związku z podejrzeniem szpiczaka mnogiego. W październiku 2005 r. diagnoza została potwierdzona i wykryto u T. P. (1) szpiczak pod postacią choroby łańcuchów lekkich lambda wymagających dalszego i regularnego leczenia chemioterapią.

T. P. (1) przez długi okres po wypadku odczuwała dolegliwości bólowe w obrębie klatki piersiowej. Z względu na stany depresyjne, które nastąpiły po wypadku powódka znajdowała się pod opieką specjalistyczną z uwagi na skłonność do przygnębienia, poczucia beznadziejności sytuacji i apatii. Utraciła radość życia. Tę trudną sytuację potęgowało przeświadczenie o kalectwie męża i chorobie córki, która po wypadku pogłębiła się. Powódka odczuwała silny lęk związany z podróżowaniem samochodem. Pomimo leczenia i intensywność zabiegów rehabilitacyjnych nie odzyskała pełnej sprawności fizycznej.

Pismem z 23.04.2003 r. ubezpieczyciel poinformował powódkę o przyznaniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w kwocie 20.000 zł. Zdaniem powódki przyznana kwota nie odzwierciedla doznanego bólu, cierpienia, a także stopnia stwierdzonego kalectwa. Komisja lekarska działająca przy (...) S.A. orzekła u powódki 25% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Powódka M. P. pismem procesowym z dnia 26 listopada 2006r. cofnęła pozew (k. 142). Postanowieniem z dnia 27 listopada 2007r. Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie. (k.145).

Postanowieniem z dnia 1 października 2008r. Sąd zawiesił postępowanie w sprawie w części obejmującej żądanie powódki T. P. (1), gdyż powódka w dniu (...) r. zmarła. (k. 434).

Natomiast na rzecz powoda J. P. (1) Sąd Okręgowy wyrokiem z 20.10.2009 r. zasądził od strony pozwanej (...) S.A. kwotę 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r. oddalając dalej idące powództwo.

Pismem datowanym na 10.05.2013 r.(k.630) powodowie J. P. (1), R. P. (1), I. Ś. i M. P. wnieśli o podjęcie postępowania w części obejmującej żądanie powódki T. P. (1) podając, że na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Lubinie z dnia 22.10.2008 r. w sprawie o stwierdzenie nabyciu spadku po T. P. (1) (sygn. akt I Ns 1163/08) spadek nabyli J. P. (1), R. P. (1), I. Ś. i M. P., po ¼ każde z nich.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 15.05.2013 r. podjął zawieszony postępowanie, które prowadzone było na dalszym etapie pod sygn. akt I C 701/13 (k. 633).

Strona pozwana (...) S.A. w odpowiedzi na wniosek powodów (k.660) wniosła o oddalenie roszczeń powodów i zasądzenie kosztów procesu. Podała, że wypłaciła powódce T. P. (1) wszelkie należne świadczenia tj. odszkodowanie z tytułu utraconych dochodów oraz z tytułu kosztów leczenia a także zadośćuczynienie w kwocie 20.000 zł. Wysokości tego zadośćuczynienia była odpowiednia w rozumieniu przepisu art. 445k.c i wypłata dalszej kwoty 80.000zł prowadziłoby do zbyt wygórowanego przysporzenia. Strona pozwana powołała się na to, że w postępowaniu likwidacyjnym orzeczono wobec powódki 25% trwałego uszczerbek na zdrowiu. Poszkodowana po wypadku wróciła do pracy a następnie przeszła na wcześniejszą emeryturę. Zdaniem pozwanej oceniając jaka kwota zadośćuczynienia byłaby stosowna należy brać wzięc uwagę rozmiar obrażeń i ich skutki, wiek powódki oraz okoliczność, że roszczenia poszkodowanej przeszły na spadkobierców. Powodowie J. P. (1), R. P. (1), I. Ś. i M. P. w piśmie datowanym na dzień 12.12.2013 r. (k.667) precyzując swoje stanowisko i w odpowiedzi na pismo pozwanej wskazali, że domagają się zasądzenia od pozwanej na rzecz powodów:

- J. P. (1) kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r. do dnia zapłaty;
- R. P. (1) kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r. do dnia zapłaty;
- I. Ś. kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r. do dnia zapłaty;
- M. P. kwoty 20.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r. do dnia zapłaty.

Powodowie wskazali, że stosownie do przepisu art. 445 § 3 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Powódka T. P. (1) zmarła w dniu (...) r., a spadek po niej w częściach po ¼ nabyli powodowie. Przedmiotem ich

dziedziczenia nie jest samo prawo do zadośćuczynienia lecz konkretne roszczenia o kwotę 80.000 zł dochodzone w powództwie wytoczonym przez poszkodowaną. Powodowie podtrzymywali kwotę dochodzoną pozwem, która w ocenie zmarłej powódki była odpowiednia do doznanej krzywdy. Podali, że u T. P. (1) po przebytych wypadku rozwinęły się zaburzenia adaptacyjne powstałe jako reakcja na przeżyty stres związany z dostosowaniem się do znacząco nowych okoliczności życiowych. U T. P. (1) stwierdzono zmiany w usposobieniu, utraciła ona radość życia i zainteresowania. Wypadek doprowadził do obniżenia wydolności życiowej i poczucia bezradności. Przed wypadkiem prowadziła wraz z mężem aktywny tryb życia, pracowała zawodowo i społecznie, prowadziła dom. W szczególności intensywnie zajmowała się rehabilitacją swojej najmłodszej, niepełnosprawnej córki M. P.. Po zakończeniu leczenia wróciła do pracy ale z uwagi na stan zdrowia przeszła na wcześniejszą emeryturę. Pogorszyła się sytuacja finansowa powodów.

Uzasadniając roszczenie o odsetki powodowie powołali się na wyrok Sądu Okręgowego w sprawie I C 894/07, gdzie Sąd przy identycznym stanie faktycznym zasądził na rzecz męża powódki J. P. (1) ustawowe odsetki od zasądanego świadczenia od dnia 26.10.2007 r. Poszkodowana T. P. (1), podobnie jak jej mąż wzywała stronę pozwaną do wypłacenia jej zadośćuczynienia w kwocie dochodzonej pozwem, czemu pozwana konsekwentnie odmawiała. W związku z tym pozostawała w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia. Z chwilą śmierci powódki wszystkie prawa i obowiązki przeszły na spadkobierców a zatem powodowie znajdują się w takiej samej sytuacji prawnej, w jakiej znajdowała się T. P. (1) i mogą domagać się tych odsetek od dnia ich wymagalności. Bez znaczenia jest w ocenie powodów data złożenia wniosku o podjęcie postępowania albowiem stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia jest niezależny od zawieszenia postępowania, które wywołuje jedynie skutki procesowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25.07.2002 r. na drodze relacji S.-T. miał miejsce wypadek samochodowy, spowodowany przez P. I., w wyniku którego powód J. P. (1) oraz jego żona T. P. (1) doznali licznych obrażeń ciała. W wypadku tym uczestniczyła również córka powodów M. P., która doznała lżejszych obrażeń ciała. Sprawca szkody pozostawał ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. P. I. skazany został prawomocnym wyrokiem sądowym za czyn z art. 177 § 1 k.k. na karę dwóch lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby.

(Bezsporne, a nadto wyrok z dnia 30.12.2003r. – k. 16-17).

Powódka T. P. (1) przetransportowana została do szpitala, gdzie przebywała na oddziale (...) Wojewódzkiego Szpitala (...) w T. od dnia 25.07.2002 r. do 8.08.2002 r. U powódki rozpoznano: stłuczenie klatki piersiowej, złamanie żeber V, VI, VII, VIII po stronie lewej, przebite płuco, odmę opłucną oraz liczne otarcia naskórka, krwinki okolicy lewej. Doraźnie zastosowano drenaż jamy opłucnej z powodu odmy, po którym pozostała u powódki niewielka blizna.

(**dowód:** karta informacyjna leczenia szpitalnego – k.50, przesłuchanie powódki T. P. – k.423).

Bezpośrednio po wypadku T. P. (1) miała silne bóle klatki piersiowej, czuła duszności, miała problemy z oddychaniem. Odczuwała również silne bóle głowy. Była leczona w (...) z powodu zespołu neurasteniczno-lękowego. Leczyła się psychiatrycznie i psychologicznie gdzie stwierdzono u powódki objawy zespołu depresyjnego i zaburzenia lękowo depresyjne. Poddana została także rehabilitacji.

(**dowód** : zaświadczeni lekarskie k.51-53, 58-59, zaświadczenie lekarza psychiatry k. 57,60, zaświadczenie lekarskie lekarza psychologa k. 62, karta zabiegów rehabilitujących k. 63, zaświadczenie lekarskie poradni zdrowia psychicznego k. 64- 67, historia zdrowia psychicznego k. 126 akta szkodowe).

Od 8.10.2003 r. do 9.10.2003 r. powódka przebywała na oddziale (...) Zespołu (...) w L. celem obserwacji zespołu neurasteniczno-lękowego. T. P. (1) w dalszym ciągu skarżyła się na silne bóle głowy prowadzące do utraty świadomości. Przy przyjęciu powódka była cierpiąca fizycznie, wykazywała dodatkowo objawy oponowe bez cech ogniskowych uszkodzenia (...). Kontakt werbalny chwilami był nielogiczny. Wobec utrzymujących się zaburzeń

świadomości i objawów oponowych po konsultacji wykonano punkcję lędźwiową, której wynik wskazywał na neuroinfekcję. Stwierdzono też u pacjentki leukopenię.

(dowód karta leczenia szpitalnego k. 68-70).

W związku z podejrzeniem zapalenia mózgu skierowano pacjentkę na oddział (...) Szpitala (...) we W., gdzie przebywała od 9.10.2003 r. do 4.11.2003 r. Wykonano TK głowy nie stwierdzając zmian patologicznych. Zapis EEG był nieprawidłowy. Pacjentka została zakwalifikowana do dalszego leczenia i diagnostyki w Klinice (...) z podejrzeniem łańcuchów lekkich lambda.

(dowód: karta leczenia szpitalnego k.71-75, wynik badania MR k.76, dokumentacja medyczna i historia choroby k. 205-232).

Podjęte leczenie T. P. (1) kontynuowała w Klinice (...) we W. i K., gdzie przebywała kilkakrotnie w okresie od 25.11.2003 r. do 23.06.2005 r. W październiku 2005 r. potwierdzono u T. P. (1) istnienie szpiczaka pod postacią choroby łańcuchów lekkich lambda. Powódka wymagała dalszego i regularnego leczenia chemioterapią.

W związku z tym była kilkakrotnie hospitalizowana w Klinice (...) we W..

(dowód zaświadczenia lekarskie lekarza hematologa z okresu od 5.11.2003r.-03.01.2003r.k.77, karta informacyjna (...) Publicznego Szpitala (...) oraz karty informacyjne leczenia ambulatoryjnego k.79-99, dokumentacja medyczna Szpitala (...) we W. k. 204).

W toku postępowania likwidacyjnego orzeczeniem lekarza chirurga z dnia 22.01.2003 r. ustalono u powódki 20% uszczerbku na zdrowiu z pkt 58b (uszkodzenie żeber ze zniekształceniem i zmniejszeniem pojemności życiowej płuc) oraz na podstawie orzeczenia lekarza neurologa z pkt 10b (zaburzenia adaptacyjne, w których nie doszło do trwałego uszkodzenia (...), ujawnienie psychozy w następstwie ciężkiego stresu) - 5% trwałego uszczerbku na zdrowiu

(**dowód** : opinie lekarskie k. 42, akta szkodowe).

Pismem z 23.04.2003 r. strona pozwana poinformowała powódkę o zakończeniu postępowania likwidacyjnego i o przyznaniu zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w wysokości 20.000 zł. Pozwana uznała roszczenie powódki dotyczące utraconych zarobków w kwocie 1.073,06 zł oraz zakupu leków wg rachunków 143,66zł. Pozwana w piśmie z dnia 6.10.2004r. w odpowiedzi na wniesione odwołanie z dnia 27.08.2004r. podtrzymała swoje stanowisko i nie przyznała powódce dodatkowej kwoty.

(**dowód:** pisma (...) S.A. z dnia 23.04.2003r. k.117-118, pismo z dnia 06.10.2004r. akta szkodowe).

Powódka w dalszym ciągu odczuwała dolegliwości bólowe klatki piersiowej szczególnie przy wysiłku i zmianie pogody. Od czasu wypadku, pomimo podjętego leczenia neurologicznego, odczuwała też bóle i zawroty głowy oraz bóle szyi.

Przed wypadkiem powódka wraz z mężem prowadzili aktywny tryb życia. Powód pozostawał na rencie, T. P. (1) pracowała. Intensywnie zajmowali się rehabilitacją swojej najmłodszej córki M. P.. Powodowie prowadzili życie towarzyskie. Spotykali się z innymi rodzicami, których dzieci są niepełnosprawne. Jeździli na turnusy rehabilitacyjne z córką. Po wypadku powódka musiała zmienić tryb życia. Powodowie rzadko opuszczali dom, przestali odwiedzać swoje dzieci i znajomych ze względu na trudności z poruszaniem się. Spotkania towarzyskie stały się dla nich męczące. Powódka od czasu wypadku miała problemy ze snem, stała się nerwowa, miała lęki związane z odgłosami ruchu ulicznego.

T. P. (1) po upływie 6 miesięcy od wypadku wróciła do pracy, ale z uwagi na stan zdrowia i częste zwolnienia lekarskie przeszła w wieku 56 lat na wcześniejszą emeryturę.

Pogorszyła się sytuacja finansowa powodów. Ponosili oni wiele dodatkowych kosztów związanych z dojazdami na leczenie, do szpitali, na zakup specjalistycznego sprzętu, wzbogaconą dietę. Wszystkie ich oszczędności wydane zostały na leczenie. Powodowie nie mogli zrealizować swoich planów na przyszłość.

(**dowody**: zeznania świadka K. B. – k. 307-308, zeznania świadka R. P. – k. 308, e-protokół z dnia 26.11..2013r. 21:47- 35:35, zeznania świadka E. W. – k. 308, zeznania świadka W. S. – k. 308, zeznania świadka J. D. – k. 343, przesłuchanie powódki T. P. – k.423, przesłuchanie powoda J. P. – k. 343-344, e-protokół z dnia 26.11..2013r. 03:40-21:37).

W dniu (...) r. powódka T. P. (1) zmarła.

Sąd Rejonowy w Lubinie w sprawie o stwierdzenie nabyciu spadku po T. P. (1) (sygn. akt I Ns 1163/08) w postanowieniu z dnia 22.10.2008 r. stwierdził, że spadek po T. P. (1) na podstawie ustawy nabyli J. P. (1), R. P. (1), I. Ś. i M. P., po ¼ każde z nich.

(**dowód** : akt zgonu k.433, postanowienie z dnia 22.10.2008r. k. 632).

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powódka T. P. (1) domagała się od pozwanego zasądzenia kwoty 80.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z doznanymi urazami ciała na skutek wypadku drogowego z dnia 25.07.2002 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26.10.2007 r.

Poza sporem w przedmiotowym postępowaniu pozostawało, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, jakiemu uległa powódka oraz że powódka otrzymała już od strony pozwanej kwotę 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Przedmiotem sporu pozostawała zasadność zgłoszonego żądania w zakresie wypłaty dalszej części zadośćuczynienia.

Ustosunkowując się do zgłoszonego przez powódkę żądania wskazać należy, że zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w art. 444 k.c., tj. wystąpienia u poszkodowanego uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Podstawową przesłanką domagania się zadośćuczynienia jest doznanie szkody niemajątkowej (krzywdy) wynikającej z określonych faktów, z którymi norma prawna wiąże obowiązek jej naprawienia, pozostającej w związku z odpowiedzialnością odszkodowawczą z reżimu deliktowego. W rozpoznawanej sprawie, jak już wskazano, bezspornie spełnione zostały ustawowe przesłanki dla przyznania powódce zadośćuczynienia. Podkreślić należy, że zadośćuczynienie za krzywdę jest swoistą postacią odszkodowania, którego celem jest rekompensowanie uszczerbku w dobrach osobistych. Zadośćuczynienie to ma na celu naprawienie szkody niemajątkowej wyrażającej się krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych stąd określając kwotę zadośćuczynienia należy mieć na uwadze rozmiar cierpień fizycznych związanych z zaistniałym zdarzeniem jak i dolegliwości bólowe powstałe w następstwie urazu oraz długotrwałego leczenia. Na jego wysokość mają zazwyczaj wpływ takie czynniki, jak rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych oraz pogorszenie się sytuacji życiowej pokrzywdzonego, zmniejszenie jego widoków na przyszłość oraz szans życiowych.

Wydając rozstrzygnięcie w tej sprawie Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach w postaci przedłożonej dokumentacji lekarskiej dotyczącej leczenia powódki oraz dowodach osobowych w postaci zeznań świadków i przesłuchania stron. Z uwagi na śmierć powódki w toku postępowania nie zdołano przeprowadzić dowodów z opinii biegłych lekarzy sądowych na ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu i związku wypadku komunikacyjnego z zaistniałymi schorzeniami u powódki. Sąd uwzględnił jednak to, że w toku postępowania likwidacyjnego orzecznik medyczny strony pozwanej ustalił u powódki trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 25%, na który składały się przede wszystkim urazy związane ze złamaniem żeber i przebytą odmą płuc jak i zaburzenia

adaptacyjne. Decydując o wysokości przyznanego zadośćuczynienia Sąd wziął również pod uwagę to, że powódka przez długi jeszcze czas po wypadku odczuwała negatywne skutki tego zdarzenia. Skarżyła się na ból w klatce piersiowej nasilający się zwłaszcza podczas wysiłku czy zmiany pogody. Jeszcze bardziej dokuczliwy był jednak bardzo silny ból głowy, który zaczęła odczuwać powódka po wypadku, w związku z doznany urazem. Ból ten był na tyle silny, że prowadził do utraty świadomości. Nie budzi najmniejszych wątpliwości, że skutki wypadku spowodowały u powódki ogromne cierpienia fizyczne. Wypadek ten zapoczątkował też szereg kolejnych nieszczęśliwych następstw, z powodu których powódka, ciesząca się do tej pory dobrym zdrowiem, musiała poddać się długotrwałemu leczeniu neurologicznemu i hematologicznemu, co znacznie utrudniło jej normalne funkcjonowanie.

Z powodu doznanych urazów znacząco pogorszył się nie tylko stan zdrowia fizycznego powódki, lecz również jej dobrostan psychiczny. Powódka zamknęła się w sobie, nie chciała wychodzić z domu. Zdiagnozowano u niej reakcję depresyjną. Zaburzenia te manifestowały się zaburzeniami snu, zmianami w usposobieniu, utratą radości życia, zainteresowań, apatią, poczuciem braku siły, wydolności życiowej, wzmożoną nerwowością, nadwrażliwością na hałasy, koszmarami nocnymi, w których powraca wypadek, wyrzutami sumienia wobec męża i córki, którzy doznali obrażeń w wypadku, obniżeniem nastroju, płaczliwością, poczuciem bezradności, lękiem przed jazdą samochodem. Wypadek ten wpłynął na całe życie rodziny powódki. T. P. (1) wraz z mężem, który po wypadku utracił sprawność fizyczną nie mogli poświęcić się prowadzonej rehabilitacji swojej najmłodszej córki w wymiarze, jaki był prowadzony przed zdarzeniem. Musieli ograniczyć kontakty towarzyskie, rzadko opuszczali swojej miejsce zamieszkania. Wypadek spowodował też konieczność rezygnacji z dotychczasowych planów życiowych, w tym podróży. Ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że wypadek wpłynął trwale w istotny sposób na zmianę dotychczasowego sposobu życia powódki. Przeżyta depresja pozostawiła piętno na psychice powódki.

Nie jest również wykluczone, że powstałe u T. P. (1) urazy, a zwłaszcza stres związany z aktualnym stanem zdrowia powódki, jej męża oraz niepokój związany z niemożnością zapewnienia należytej opieki swojej córce przyczynił się rozwoju zdiagnozowanych po wypadku schorzeń nowotworowych, które w ostateczności doprowadziły do jej śmierci.

Sąd podziela pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego, iż zadośćuczynienie musi mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być – przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego – utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadającym aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (wyrok SN z dnia 28.09.2001 r., III CKN 427/00 komentarz do kodeksu cywilnego pod redakcją E. Gniewka – s. 756).

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w wysokości 20.000 zł, wypłacone powódce przez stronę pozwaną, z pewnością nie odpowiada przytoczonym przesłankom. Należało zgodzić się z poglądem, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę zasadniczo istotny jest rozmiar krzywdy, który u powódki był znaczący. Niemniej jednak mając na względzie potrzebę utrzymania wysokości zadośćuczynienia w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa, trudno też uznać, ażeby żądanie dalszej kwoty 80.000 zł było w całości zasadne. Dlatego też kierując się powyższymi kryteriami Sąd uznał, iż dodatkowa kwota 40.000 zł zadośćuczynienia jest „odpowiednią” do rozmiaru doznanych krzywd. Sumę tę należy uznać za adekwatną do aktualnych stosunków majątkowych naszego społeczeństwa, w odniesieniu do obecnych realiów gospodarczych która jednocześnie nie prowadzi do podważenia kompensacyjnej funkcji zadośćuczynienia.

Zdaniem Sądu doznane przez powódkę urazy, związane z tym dolegliwości bólowe, konieczność poddania się długotrwałemu leczeniu, jak również znaczące zmiany w zakresie funkcjonowania powódki uzasadniałyby przyznanie na jej rzecz zasądzonej kwoty.

Zgodnie z treścią art. 445 § 3 k.c. roszczenie o zadośćuczynienie przechodzi na spadkobierców tylko wtedy, gdy zostało uznane na piśmie albo gdy powództwo zostało wytoczone za życia poszkodowanego. Z uwagi na powyższe, mając na względzie, że niniejsze powództwo zostało wytoczone przez powódkę T. P. (1), następnie po jej śmierci było

popieranie przez jej spadkobierców- powodów J. P. (1), R. P. (1), I. Ś. i M. P. przyznaną kwotę zadośćuczynienie Sąd zasądził na rzecz każdego z nich w kwocie po 10.000 zł (kwota 40.000 zł podzielona na części odpowiadające udziałom spadkowym powodów), o czym orzekł w pkt. I wyroku.

Na marginesie wskazać należy, że niezasadnym był też podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia. Powódka T. P. (1) w dniu 26.10.2007 r. wystąpiła z powództwem przeciwko pozwanej, co przerwało bieg przedawnienia jej roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 kc), a postępowanie to dotychczas nie zostało zakończone. Żądanie z jakim wystąpili powodowie nie jest więc nowym żądaniem lecz odziedziczonym roszczeniem objętym pozwem.

Sąd zasądził na rzecz powodów ustawowe odsetki od zasądzonej kwoty od dnia 26.10.2007r. zgodnie żądaniem powodów.

Sąd podziela pogląd wyrażony m.in. w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 21 lutego 2013r., sygn. akt V A Ca 671/12, że prawidłowe rozstrzygnięcie o należnym zadośćuczynieniu wymaga ustalenia i rozważenia, czy zadośćuczynienie zostało określone biorąc pod uwagę stan rzeczy istniejący w chwili wyrokowania, czy też stan rzeczy istniejący w innej dacie (wcześniejszej), czy w dacie wnoszenia pozwu znane były już wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość zadośćuczynienia i czy w tej dacie żądana kwota z tytułu zadośćuczynienia była usprawiedliwiona do wysokości, czy też w trakcie procesu ujawniły się nowe okoliczności mające wpływ na krzywdę i czy wysokość zadośćuczynienia była ustalana mając na uwadze okoliczności i ceny istniejące w dacie wyrokowania. Generalnie rzecz ujmując określenie wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili wyrokowania uzasadnia przyznanie odsetek dopiero od tej daty. Ustalenie natomiast, że zasądzona kwota należała się powodowi już w momencie wezwania dłużnika do spełnienia świadczenia (art. 455 k.c.), odpowiadając rozmiarowi szkody niemajątkowej, ustalonej według mierników wówczas istniejących, usprawiedliwia zasądzenie odsetek od chwili jego wymagalności.

W ocenie Sądu, mając na względzie to, że wszystkie okoliczności mające znaczenie dla rozstrzygnięcia tej sprawy zostały wykazane już w postępowaniu likwidacyjnym, w tym ustalona została wysokość uszczerbku na zdrowiu powódki, która ostatecznie legła u podstaw rozstrzygnięcia, a zatem stan faktyczny będący podstawą wezwania nie uległ zmianie do daty zamknięcia rozprawy zasadnym było przyjęcie, że odsetki należą się od momentu wymagalności tego roszczenia .

Podstawę orzeczenia w tym względzie stanowiły art. 481 § 1 k.c. oraz 455 k.c. Zobowiązanie strony pozwanej ma bowiem charakter bezterminowy, stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia powstaje dopiero po wezwaniu dłużnika do jego spełnienia. Co pozostawało bezsporne, powódka wzywała stronę pozwaną do wypłacenia jej zadośćuczynienia w kwocie dochodzonej pozwem, czemu strona pozwana konsekwentnie odmawiała. Tym samym istniały podstawy dla zasądzenia powódce odsetek, zgodnie ze zgłoszonym żądaniem tj. od dnia wniesienia pozwu 26.10.2007 r. Powodowie znajdują się w takiej samej sytuacji prawnej w jakiej znajdowała się spadkodawczyni (art. 922 § 1 k.c.) skoro z chwila śmierci wszystkie prawa i obowiązki majątkowe przeszły na nich. Pozwany pozostawał w opóźnieniu od dnia wymagalności tego roszczenia. Stan opóźnienia w spełnieniu świadczenia jest niezależny od zawieszenie postępowania które wywołuje jedynie skutki procesowe.

Podstawę orzeczenia o kosztach zawartego w punkcie II wyroku stanowił przepis art. 100 zdanie pierwsze k.p.c., zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań, koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Mając na uwadze, że obie strony wygrały proces w 50 % zdaniem Sądu najwłaściwszym rozstrzygnięciem co do kosztów procesu było ich wzajemne zniesienie.

(...)

(...)

(...)

W-w, 28.01.2014 r.